VELKÝ TUŘÍNOV V MALÉM MĚSTĚ

Jakub Fiala

CPRESS

Velký Tuřínov v Malém Městě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Jakub Fiala
Velký Tuřínov v Malém Městě
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VELKÝ TUŘÍNOV V MALÉM MĚSTĚ

Jakub Fiala

CPRESS

© Jakub Fiala, 2024
Illustrations © Libor Drobný, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5446-5
ISBN e-knihy 978-80-264-5448-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5455-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5456-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Obsah

Část první: 4

1. Tohle není dobrý 5
2. Pomalý, opatrný a… tenhle taky ne 14
3. Úspěšný podzim s odřenýma ušima 24
4. Pavouček, co nepřinesl štěstí 29
5. Šmarjá, to je kopr! 37
6. Mokro v bazénu, mokro v botách 42
7. Na cestu jim gólů pár – pošleme od Sladovar! 48
8. Fotbalista na dálkové ovládání 56
9. V jarní mašině to skřípe, přesto jede 64
10. „Hodně štěstí, budeš ho potřebovat.“ 71

Část druhá: 76

1. Čtrnáct odpovědí na Dennyho otázky 77
2. Tanec ocelové divoženky 84
3. Komu se to práší od huby? 90
4. Souboje na hřišti i mimo něj 98
5. Závorův meč pomsty 103
6. Dennyho noční můra 108
7. Pořádně ledová sprcha 113
8. Výsadkář bez mapy 119
9. Velká jarní revoluce 124
10. Potlesk pro Vlachouše 131
11. Když vyhrajeme… tak budeme vítězové 138

Část třetí: 144

1. Kdo si navlékne kapitánskou pásku? 145
2. Bez Evžena se nikam nejede 152
3. Malé štulpny a Bohemians Praha 158
4. Kristián přistupuje na palubu 166
5. Konec demokracie a Viktoria Plzeň 169
6. Kopačky v koloně a Legia Varšava 176
7. Hladoví partyzáni a Baník Ostrava 183
8. Kousavé tričko a Sparta Praha 189
9. „A jak se odsud dostanu?“ 196
10. Gesto zmaru a Slavia Praha 205
11. Hurá na dovolenou! 213

ČÁST PRVNÍ:

Velký Tuřínov

1. Tohle není dobrý

„No konečně je tady," zaradoval se trenér, když na parkovišti zastavilo malé žluté auto, z něhož vystoupil Pedro. Hned se hnal za ostatními na hřiště. „Děkuji za dnešní trénink, kupodivu ani Kevin moc nezdržoval, tak si na závěr dáme fotbálek."

„Kdes byl, kámo?" vyzvídal Denny.

„Posunuli nám trénink, tak jsem dřív nemohl," funěl Pedro.

„Vždyť je středa. Tréninky máte v úterý a ve čtvrtek…" uvažoval Denny.

„To byl prázdninový provoz. Teď budeme mít navíc tréninky ve středu a každý víkend zápas. K tomu v neděli občas fotbálek jen tak."

„Máš vůbec čas na něco jiného?" zasmál se trenér, který to zaslechl.

„Co jiného?" nechápal Pedro.

„Něco jiného než fotbal?"

„Jo. V pondělí a v pátek. A proč bych měl dělat něco jiného?"

„Musíš mít i nějaký jiný koníčky než jen kopat do míče."

„Proč?“

„Abys měl trošku rozšířený obzory. Svět není jenom fotbal.“

„Můj jo,“ utnul diskusi Pedro, načež trenér jenom zakroutil očima. „Můžu dneska do brány?“

„OK. Tak budeme brankáři a kapitáni. Jsem starší, vybírám první,“ navrhl trenér a hned ukázal na Dennyho.

Postupně k nim ještě přibyli Lukáš s Tomášem a Nina s Bertíkem. Do Pedrova týmu byli vybráni Tonka, Kevin, Mireček a Mára.

„To neplatí, vás je o jednoho víc,“ čílil se Pedro.

„Mě nemůžeš počítat, já už jsem v důchodu,“ ospravedlňoval se trenér. „Tak hrajeme,“ zvolal nečekaně a rozehrál míč Lukášovi. Ten jej posunul na Dennyho, který zkusil vystřelit přes celou půlku hřiště na bránu, kam jen taktak doběhl Pedro.

„Co to na nás zkoušíte za fintičky?“ smál se Pedro s míčem náručí. Položil jej před sebe a hned se napřahoval, aby nahrál Kevinovi, když tu se mu pod nohy vrhl Bertík. Pedro zaseknul, počkal, až Bertík projede kolem něj po zadku do brány, a pustil se do kličkování, v němž postupně vymáchal Ninu, Dennyho, Lukáše i Tomáše.

Až trenér dokázal využít toho, že to před bránou bylo i na Pedra moc přehuštěné a těsně před střelou mu míč sebral z kopaček.

Přihrál na volného Dennyho, který šel s Ninou do protiútoku na Kevina s Márou. S nimi si po krásné narážečce dokázali poradit, ale navrátivší se Pedro přeci jen dokázal skluzem balón odvrátit mimo bránu. Sprintování jej však

stálo hodně sil, takže se na brankové čáře v předklonu snažil chytit dech.

Denny si vzal míč na roh. Nakrátko rozehrál s Bertíkem a seběhl si s míčem před bránu, odkud zkusil prostřelit hradbu těl. Po několika tečích míč nabral směr k rohovému praporku. Tam se jej nejrychleji zmocnil Pedro, dloubl si ho kolem dobíhajícího Tomáše a už se řítil sám na trenéra. Zkusil přízemní střelu ke vzdálenější tyči, ale trenér ji čekal a špičkou kopačky gólu zabránil. Odražený míč se dostal ke vracejícímu se Lukášovi, jenž na nic nečekal a přihrál Dennymu.

Denny prodloužil k Nině a Nina přiťukla Bertíkovi, který už se sám před odkrytou bránou nemýlil.

Mezitím se Pedro s funěním vracel krokem zpátky na místo brankáře: „Dva tréninky za sebou je na mě trochu moc."

Ve zbytku fotbálku se už Pedro tolik nevytahoval dopředu a spíš rozdával nadýchané míče spoluhráčům.

„Je to 4:4, kdo dá gól, vyhrál," oznámil jim nakonec trenér. Dlouhou dobu se nikdo do šance nedostal, až to Pedro nevydržel, a jakmile se dostal k míči, pustil se do kličkování. Když se dostal na dostřel, míč si zasekávačkou připravil a dělovkou se pokusil vymést pavučiny v rohu branky. Chybělo však pár centimetrů, míč líznul břevno a pokračoval až ke kabinám.

„Dobrý, kašlem na to, dneska remíza. Seberte kužely, posbírejte ostatní balóny a sejdeme se tu zase v pondělí," ukončil trenér fotbálek.

„Máte strach, co?" funěl vyčerpaně Pedro, když si svlékal rozlišovák.

Nedaleko hřiště protékal potok Karlička. Za poslední týdny z nebe nespadla ani kapka, a tak se tenhle tenký pramínek, na jehož přeskočení by se ani nejmenší Bertík nepotřeboval rozběhnout, pomalu klikatil mírným údolíčkem kolem Velkého Tuřínova.

Přes Karličku vede úzká lávka vprostřed remízku, jenž byl od nepaměti mezi všemi známý pod názvem „Díra“. Na lávce sedí Denny s Pedrem a těsně nad hladinou pohupují nohama.

V klíně mají nasbírané klasy ječmene, které natrhali cestou z hřiště. Těmi se jako šipkami snaží trefit balvan uprostřed potoka a pak pozorují, jak jsou klasy unášeny proudem vody dál.

„Tak co? Jak to jde ve městě?“ začal Denny.

„Jo, v pohodě…“ mávnul rukou Pedro.

„Jenom v pohodě? Já myslel, že už z tebe udělali kapitána a vedeš tréninky.“

„Tak to vůbec. To je úplně jinej fotbal. Tam už se hraje v osmi hráčích plus gólman. Od jednoho velkého vápna po druhé a normální šířka, jako hrají dospělí chlapi. To je jiný běhání. Úplně jinej styl. Chápeš?“

„To už si asi neprokličkuješ hřiště jako dneska, co?“

„Jako šlo by to, ale o tom to není. Musíš hrát víc *kombinovačkaně*. Ťukat si to na jeden dotek, trojúhelníky a tak.“

„Jaký trojúhelníky?“

„To jsou právě ty nový věci, který se v Tuřínově vůbec nedělají. Stačil by mi jeden borec od nás z města a viděl bys, jak bychom vás dneska rozebírali.“

„Hm,“ pokýval hlavou Denny a hodil další ječmennou šipku. „A co hraješ? Zálohu?“

„Oni už jsou nějak sehraný a já se do toho musím dostat. Zatím jsme ještě zápas nehráli, ale na tréninku mě trenér dává nejvíc na kraj. Však víš, jak jsem rychlej, takže je hodně přesprintovávám."

„Jsem myslel, že budeš hrát střed. Rozdávat balóny a tak."

„Časem třeba jo, ale na středu teď hraje Závora a ten je hodně dobrej, kámo," zamířil Pedro šipku a ta letěla daleko za balvan. „A je vysokej. Oni jsou vůbec skoro všichni nějaký vysoký…"

„Tak jsou asi starší, ne?"

„Zrovna Závora je stejně starej jako já. A rozhodně není pomalejší nebo míň mrštnej a tak… Já myslím, že se ze střídačky na hřiště ani nedostanu."

„Vždyť jsi nejlepší fotbalista, jakého znám," chlácholil ho Denny.

„To asi moc fotbalistů neznáš…"

„Jak to že ne? Hráli jsme proti stovkám jiných fotbalistů. Třeba v Římě…"

„Tak zrovna v Římě byla hromada lepších fotbalistů, než jsem já. Taky nás pěkně vysmrkli," zasmál se Pedro.

„Jak vysmrkli? Vždyť jsme se dostali až do čtvrtfinále. My z Tuřínova. A tam jsme jim taky dobře zatápěli."

„Možná na tom něco bude," zamyslel se Pedro. Postavil se a srovnal si v dlani zbytek klasů. „Jestli jsem takový kopyta, jako jste vy, dokázal dotáhnout až tak daleko, tak to ve městě taky zvládnu," napřáhl ruku a hodil je všechny naráz. Několik se jich odrazilo od balvanu.

„Ty seš trubka!" píchl ho Denny se smíchem ječmenovou šipkou do ramene.

„No uvidíme, jak si beze mě poradíte."

„Blbě. Jak asi," posmutněl Denny a hodil poslední šipku. Ta zamířila přímo do balvanu, od něhož se odrazila, a provedla ve vzduchu několik kotrmelců, než skončila opět na balvanu, kde zůstala ležet.

„Óóó! Ty seš haluzák!" smál se Pedro a i Dennymu toto nepatrné vítězství dokázalo vyloudit úsměv na rtech. *„Nemaluj* flintu do žita. Zálohu po mně vezmeš ty a budeš to rozdávat na Tonku s Márou nebo Ninou, jak jsem to dělal já. Nebo skoro tak dobře, jak jsem to dělal já…"

„No právě. To bylo vidět dneska, že když se rozhodneš, tak si dáš sólo přes celý hřiště," zvedl Denny ze země míč a pomalu se vydal na cestu k domovu.

„Co *blbnuješ*? O tom to přece není. Vždyť jsi místo mě hrál několikrát zálohu."

„Většinou jsem nehrál místo tebe, ale po tobě, a v tom je rozdíl. Už byl ten zápas rozjetej, že jsme vedli a já tě na pár minut zaskočil. Teď to na mně bude od začátku a s kým si to mám jako dávat? Já vím, s Tonkou, ale to je trochu málo. Nechci tím říct, že to ostatní neumí, ale není to ono. Víš, jak to myslím," strachoval se Denny a Pedro zamyšleně přikyvoval, když vycházeli po cestičce z Díry do polí, kde vánek hrál šustivou melodii s ječmennými klasy.

„Toho bych se tak nebál. Mára s Ninou jsou v pohodě a Mireček s Bertíkem se snad chytí. Větší problém bych viděl vzadu," upozornil na prořídlou obranu Pedro.

„No, a to je druhá věc. Kdo bude pobírat vysoký míče, když nemáme Standu, a hlavně nemáme brankáře!" rozhodil Denny bezradně rukama.

„Jo. To je ono. Vysoký míče bys mohl sbírat ty. Ono ve starší přípravce proti vám nebude hrát moc vyšších hráčů, ale co s brankářem, to netuším. Jestli Kevin?“

„Ne! Kdokoliv, ale Kevin ne!“ zamítl rezolutně Denny a oba se při té představě rozesmáli.

Kevin si navlékal brankářské rukavice a poté si své ruce prohlížel ze všech stran.

„To je divný mít rukavice v létě,“ konstatoval, když se připravoval v bráně.

„Dneska bych rozhodně našel divnější věci,“ kroutil hlavou Denny, když Kevina pozoroval.

Kevin zprvu lehce okopal levou tyčku. Následně otestoval i pravou, avšak lehké okopávání zakončil karate kopem. Bránu tento nečekaný Kevinův útok nejspíše překvapil, a tak výhružně poskočila asi o centimetr. To zase překvapilo Kevina, jenž z ní vyděšeně vyskočil s rukama nad hlavou, očekávaje, že se na něj brána zřítí. Když po dlouhých sekundách strachu usoudil, že se tak nestane, vrátil se zpět ke svému rozcvičování.

„Tohle není dobrý,“ pomyslel si Denny.

„Pantice, Vranovín, Úlehlov, Moštůvky, Mramořice a my,“ začal trenér před prvním zápasem vyjmenováním týmů pro letošní podzimní část ligy.

„Začínáme s Panticema, který dobře známe. Jak vidíte, máme nového brankáře,“ kývl směrem ke Kevinovi.

„To není brankář, to je Kevin,“ rozesmál ostatní Mára.

„Podívejte se. Je to, jak to je. Brankáře nemáme. Mám domluveno, že příště nám zachytá kluk z mladší přípravky, ale ten dneska nemohl."

„Lojza?!" podivil se Bertík. „Vždyť je menší než já."

„Ten má problém vyskočit na břevno hokejový brány," přidal se Mireček, který ještě před pár týdny hrál s Bertíkem taky za mladší přípravku.

„Jo, Lojza. Koukněte, zkusíme to… Dneska se v bráně prostříláte a uvidíme," řekl trenér.

„To bude dobrý," utěšoval spíš sám sebe, když viděl, jak Kevin v bráně vyskočil, aby se pokusil dotknout břevna. K tomu mu sice chyběl jenom kousek, ale jaksi podivně mu při jeho snaze zavlály ve vzduchu nohy a pořádně si natloukl zadek.

Pravdu měl Denny. Dobrý to nebylo. Pantice zpočátku očekávaly dominanci Tuřínova a snažily se hlavně nedostat obvyklý příděl. Postupně se tak trefili Denny, Tonka, Nina a Tomáš. Po prvním poločase bylo skóre 4:0, avšak do druhé části nastoupili borci z Pantic mnohem odvážněji a vyslali na Kevina dokonce čtyři střely. Zápas tudíž skončil za stavu 7:4 pro Tuřínov, ale především závěrečné minuty byly varováním do budoucna.

Na zápas proti Vranovínu se na post gólmana přihlásil Lukáš. Jeho brankářské umění bylo s Kevinovým srovnatelné. Zrovna tak Vranovín byl na stejné úrovni jako Pantice. Problém byl v tom, že Dennymu pomalu docházely síly.

Při každém tuřínovském útoku se snažil tlačit se před bránu a jít do kombinace s Tonkou a Márou nebo s Ninou

a Bertíkem. Při každém vranovínském útoku se snažil bránit s Kevinem a Mirečkem nebo s Tomášem a Lukášem.

Byla to spíš urputná bitva než přehlídka fotbalových dovedností. Pro diváky nic hezkého, pro trenéra noční můra.

Míč létal vzduchem od jedné brány ke druhé. Z jedné chumelenice těl do druhé a za ním jako na provázku pobíhal od ničeho k ničemu Denny. Občas se z toho guláše někdo trefil tak, že to skončilo v síti – proto bylo pro Tuřínov velkým štěstím, že jim nevzhledná kopaná přinesla tři body po výsledku 10:9.

2. Pomalý, opatrný a... tenhle taky ne

„No, dámy a pánové, tak to bylo něco," dosedl v šatně na lavici trenér a prázdně se díval ven z okna, odkud přicházeli poslední hráči.

Mezi ostatními vládla dobrá nálada. Vždyť vyhráli oba úvodní zápasy. Všichni si dali nějaký gól, takže proč ne?

„První gól? Tak to budeš mít drahý," plácal Bertíka po zádech Mára.

„Co bude drahý?"

„To se tak jen říká, že když dáš první gól nebo hattrick, tak musíš na něco pozvat spoluhráče," vysvětlovala Nina. „A ty, kdybys to nenapálil na Mars, ale poslal k tyči, tak bys to měl drahý taky," upozornila Máru.

„Tam byl drn, jinak bych to dal. Přece bych si nenechal utéct hattrick."

„Žádnej drn. Normálně jsi to chtěl urvat, místo abys to pustil placírkou k tyči," smál se Márovi Lukáš.

„No ty se moc nesměj. Ty jsi byl schopnej pustit i to, co šlo vedle," vyčítal Lukášovi Tomáš.

„Však si to můžeš zkusit sám. Ono to není tak jednoduchý, jak se zdá.“

„Taky že zkusím. I Kevin byl lepší než ty.“

„To zase prrr. Kevin pustil každou střelu.“

„Ale dostal jenom čtyři góly. Ty jsi jich dostal devět.“

„Devět né. Jenom osm,“ smál se Lukáš.

„Stejně jsi jich dostal dvakrát víc než Kevin. A bylo jich devět…“

„Osm! Trenére, že jich bylo osm?“

„Devět…“ zamumlal trenér.

„Ale něco jsem chytil. Třeba na konci, jak to vylítlo z toho chumlu a přilepil jsem to do rukavic.“

„To nebyla střela,“ smála se Tonka. „To jsem ti z toho chumlu přihrála já, abys to někam nakopnul. Taková šmudla a ty ses po tom vrhnul jako hladová puma.“

„Ale chytil jsem to, takže jsem lepší než Kevin.“

„Můžeš být rád, že rozhodčí nepostřehl, že to byla malá domů, jinak by ti to písknul,“ přidal se Denny.

„Toho jsem se právě vždycky bál, aby to nebyla malá domů, tak jsem radši rukama nechytal,“ přiznal se Kevin.

„Chceš nám tím jako říct, že jsi celý zápas nechytal rukama?“ zarazil se Mireček.

„No jo. Když já nevím, jaký jsou přesně pravidla pro brankáře.“

„Tak to je gól!“ smál se Mireček, „Lukáš pustil dvakrát víc gólů než Kevin, který vlastně ani nechytal. Už se těším, jakej machr se nám představí v bráně příště. Horší už to snad být nemůže.“

„To si nemyslím," zamumlal zase trenér, ale teď už to ostatním přišlo poněkud zvláštní a celá kabina se uklidnila.

„Může to být horší," pokračoval tichým hlasem, „ale ne o moc. Co to jako mělo znamenat?" Rozhlédl se po hráčích. „Obránci jeden jako druhý nedokážou zpracovat míč a vymyslet něco jinýho než to prásknout kamkoliv. Kdyby to byly aspoň náznaky centrů… Kevine, co to bylo na konci? Vždyť ty jsi to dokonce odkopával na naši bránu. O metr vedle a zaplulo by to do rožku. To neumíte normálně nahrát po zemi? Jenom prásk – pryč?! Hlavně ať to letí co nejdál…" pak mu do oka padla šklebící se Tonka.

„A ty se neškleb. Útok byl taky děs a hrůza. Já vím, že jste od obrany nedostali jediný kloudný pas, ale i to málo, co k vám došlo nebo co jste si náhodou vybojovali, jste hned ztratili. Samý kličkování a tahání míče po lajně. Žádná nahrávka na jeden dotyk. Žádná nabídka. Všichni stojíte na místě a čekáte, co ten druhej vymyslí."

„Já ne…" nevydržel to a pípnul Denny, čímž k sobě přitáhl trenérovu pozornost.

„Ty ne. To je pravda. Ty jsi běhal," uznal trenér, ale Denny z tónu hlasu vytušil, že to asi nebude všechno, co má trenér na srdci.

„Běhal jsi za míčem do útoku a běhal jsi za míčem do obrany a znovu do útoku a zpátky do obrany a tak pořád dokolečka. Pořád jsi běhal všude možně, jen v záloze nikdo nebyl. Nikdo, kdo by dělal spojku mezi obranou a útokem. Nikdo, s kým by mohli obránci rozehrát, a nikdo, kdo by podpořil útok. Ty jsi záložník, Denny. To znamená, že máš útok jenom podporovat a obraně vypomáhat. Dneska ses jim tam spíš pletl," trenér se pořádně nadechl a pak si dlouze odfoukl.

„Věděli jsme, že to letos bude trochu jiné, a musíme na tom zapracovat. Buďme rádi, že jsme ‚utrpěli' dvě výhry, ale příště by nám to nemuselo stačit. První, co ale musíme vyřešit, je brankář." Ostatní uznale pokyvovali hlavami.

„Zkuste obvolat každého, kdo vás napadne, a přivést jej v pondělí na trénink. Brankář je hodně zvláštní typ fotbalisty a třeba objevíme talent i u někoho, kdo se jinak na sport kouká skrz prsty."

„Čau Markusi, co ty tady?" vyzvídala Tonka, když jej viděla přicházet s Dennym na trénink.

„Čau. To si ani sám nejsem jistý."

„Doufám, že tě nepřesvědčil, abys nám šel chytat?"

„To ne, ale přesvědčil mě, abych to zkusil."

„A máš vůbec kopačky?"

„Kopačky ne, ale mám rukavice," usmál se Markus a z batohu, který měl hozený přes rameno, vytáhl pletené žluté palčáky.

„Si děláš srandu," smál se Pedro, který právě přicházel. „Co to má být? To měl na sobě tvůj praděda ještě před válkou?"

„To asi těžko. Netuším, k čemu by jakémukoliv mému pradědovi na Filipínách byly," upozornil ho Markus a Pedro si ťuknul prstem do čela na znamení, že tohle mu nedošlo.

Za Pedrem se náhle vynořil kluk, proti němuž by si i Standa připadal malý a tlustý. Když procházel brankou na hřiště, musel se přikrčit, aby se nepraštil do hlavy.

„Tohle je Bidlo. Váš nový gólman," představil jim dlouhána Pedro. „Tohle jsou Denny a Tonka, místní fotbalový hvězdy… teď, když už tu nejsem. A tohle je Markus. On je z Filipín, takže

je mu i v těch 30 stupních zima, a proto má ty rukavice. Teda aspoň doufám, protože to dává mnohem větší smysl než to, že by chtěl chytat za Tuřínov."

„Aby ses nedivil, v minigolfu tě smrknul jak holuba," vzpomněla si Tonka.

„Minigolf není fotbal. Tadyhle Bidlo chytá v Malým Městě za starší přípravku, jenomže se tam sešli dva dobří gólmani a Bidlo nedostává tolik příležitostí, kolik by chtěl."

„Abych řekl pravdu, tak za poslední dva roky jsem nechytal ani jednou," přiznal se zkroušeně Bidlo a Pedro si všiml, že Tonku s Dennym tahle informace poněkud znejistila.

„Kámo, s tvojí výškou nemůžeš být špatnej gólman. Rozhodně ne v Tuřínově…"

„Nemachruj, měšťáku," ozval se Denny.

„Je pryč necelý měsíc a už má frňák nahoru," přidala se Tonka.

„To není městem. Frňák nahoru měl vždycky," podotkl procházející trenér. „Tak všichni ke mně. Balóny na nohy a poklusem kolem hřiště. Ví někdo, kde je Kevin? Mně se neomlouval," volal ještě za vzdalující se skupinou, ale žádné odpovědi se nedočkal. Vzal proto tréninkové tyče a začal je zabodávat pěkně za sebe ve vzdálenosti nějakých 20 metrů od brány. Když všichni doběhli a vydýchávali se, objevil se na hřišti Kevin a nešel sám.

Vedle Kevina šel taky Kevin, ale úplně jiný. Sice měl taky zrzavé vlasy, ale tak nějak jinak. Zatímco Kevinovi se klikatily a kudrnatily všemi směry a přes sebe, vlasy jeho společníka měly každý přesně určené místo a zdály se hustší, lesklejší a plnější. Ofinu měl na patku hozenou přes levé oko

a v pravidelném rytmu pohazoval hlavou, aby světu na vteřinu předvedl, že druhé oko má, načež se následně opět skrylo za hedvábnou zrzavou vlnou.

A jaké to byly oči. Tak hluboká zeleň se snad dá získat jen pomocí Photoshopu.

I pihy na jeho tváři vypadaly, že je každé ráno přesně umístil na tváři tak, aby ještě více zvýrazňovaly jeho ostře řezané rysy.

„Čau holky," pohodil nově příchozí patkou na Tonku s Ninou a Denny by přísahal, že se obě v tu chvíli zmenšily o dobrých pět centimetrů a jejich úsměvy se o tu samou délku roztáhly až do poněkud přihlouplých tvarů. „Já jsem Kristián. Žádnej Kris, Káčko, nebo snad dokonce Týn. Jenom Kristián. Rýmuje se to s ‚velkej pán' nebo ‚superman'."

„Nebo orangutan," neodpustil si Pedro, což si obzvlášť mezi chlapci získalo pozitivní odezvu ve formě více či méně nápadného chichotání.

„Dobře ty, bod pro tebe," mrknul na Pedra Kristián. „Vtipálky mám v oblibě a ty vtipnej seš. Žijeme jenom jednou, tak by to měla být zábava."

Pedra až překvapilo, jak mu to polichotilo, a možná ho i trochu zamrzelo, že si do Kristiána rýpnul.

„Tobě je lehký se zavděčit, co?" dloubl Denny loktem do Pedra.

„O čem to mluvíš?"

„Culíš se jako ty naše princezny," poukázal Denny na Tonku s Ninou.

„Nebo jako Teherán," ozval se Kevin a všichni trochu nechápavě koukali, o čem to mluví. „To se taky rýmuje s Kristián."

„To už tak vtipný nebylo, ale stejně respekt, brácho. Vše, co je v člověku krásné, je očima neviditelné," zareagoval Kristián.

„Teherán je hlavní město Turecka," chtěla se zablýsknout Nina a Dennymu, znalci zeměpisu, spadla čelist.

„Tak to asi těžko. Hlavním městem Turecka je přece Istanbul," chtěla Ninina zaváhání využít Tonka.

„Jako vážně?! Teherán? Turecko? Istanbul hlavní město? Co vás v tý škole učí? To ví snad každej, že hlavním městem Turecka je Ankara!" neudržel se Denny.

„Má pravdu, děvčata," souhlasil Kristián. „A Teherán je hlavním městem Íránu. Jde vidět, že tu máte experty nejen na fotbal, ale i na zeměpis," poukázal Kristián na Dennyho. „Pro život, ne pro školu se učíme."

„Je dobrej, co?" dloubl Pedro loktem do culícího se Dennyho. „Teď ještě aby uměl chytat."

Postavili se s míči do řady k tyčím zapíchnutým v řadě za sebou do země.

„Pošlete si balón podél tyčí, pak mezi nimi co nejrychleji prokličkujete, jedním dotekem si to připravíte a vystřelíte. Jak vystřelí jeden, jde automaticky další. A hlavně ať jde všechno na bránu. Potřebujeme vyzkoušet brankáře, a ne hledat míče na poli," vysvětlil jim trenér a jako prvního poslal do brány Markuse.

Střelci se střídali a Markus ve svých pletených žlutých rukavicích úspěšně likvidoval jednu ránu za druhou. Tedy pokud byly v jeho dosahu. Udělat krok ho nedonutilo ani to, když se míč sotva kutálel za brankovou čáru.

Pak přišel na řadu Bidlo. To byla jiná. Létal jako netopýr od tyčky k tyčce. Žádná střela nedokázala letět tak daleko od